

Να ζητήσουμε το φως της Θεότητας.

Γερόντισσα Μακρίνα (†).



Συμβουλευτικοί λόγοι.

Προσπαθώ με την προσευχή να σας βοηθήσω.

Έλεγα: Πώς γίνεται και να μην έρχεται η Θεία Χάρις στην ψυχή μας; ποια είναι τα εμπόδια, τι φταίει; Και βλέπω κατά σειρά δυο βράδια και ένα μεσημέρι τα εξής:

Το πρώτο βράδυ βλέπω και ανατέλλει ένας ήλιος πολύ λαμπερός και φωτεινός και μέσα μου έλεγε μια φωνή, ότι έτσι φωτίζεται από την Θεία Χάρη ο άνθρωπος όταν έχει πολλή βία και αυταπάρνηση, και ό,τι θλίψη είχα, μου την πήρε αυτό πού είδα...

Το άλλο βράδυ είδα πολλά τοιχώματα και μόλις έμπαινε ανάμεσα λίγο φως, με την ανατολή του ηλίου, και περνούσε καμιά ακτίνα. Και μια φωνή μου έλεγε ότι είναι στον

άνθρωπο που δεν κάνει τα έργα του Θεού όπως πρέπει. Και πάλι το άλλο μεσημέρι έβλεπα μικρά-μεγάλα τοιχώματα και κοίταζα σε ποιο μέρος θα μπει λίγος ήλιος.

Και έλεγα: Τι Μεγάλος Θεός είναι! Παρ' όλο ότι αμαρτάνουμε, ότι έχουμε τοιχώματα, έστω και λίγο φως έρχεται και κοιτάζει να μας ζεστάνει, να μας ζωογονήσει, να έχουμε πότε-πότε μια παρηγοριά. Και έφυγε η λύπη, και σαν να μου έλεγε· μη στεναχωριέσαι, θα βγει εκείνος ο ήλιος και θα διαλύσει όλα τα τοιχώματα.

Γι' αυτό ας προσέξουμε, ας βοηθήσουμε τον εαυτό μας με την προσευχή και να ζητήσουμε το φως της Θεότητας να 'ρθει να λάμψει μέσα μας. Ν' αφήσουμε τις συζητήσεις και να κυνηγήσουμε τον Θεό για να μας ανοίξει τον Παράδεισο.



Πρέπει όμως και εμείς ολοψύχως να τον αγαπήσουμε εξ όλης της ψυχής και εξ όλης καρδιάς και εξ όλης ισχύος μας... Σας τα λέω αυτά από πολύ πόνο γιατί είναι μεγάλο το θέμα της σωτηρίας μας και να μην το παίρνουμε αψήφιστα και ρηχά. Λίγο φόβο Θεού, λίγη αυταπάρνηση, το όνομα του Θεού να κυνηγάμε και τότε θα δείτε ο Θεός τι θα μας χαρίσει.

Ο Θεός μας χαρίζει ένα αμπέλι που έχει πέτρες, αγριάδες και σου λέει· αυτό στο χαρίζω, όπως θέλεις φτιάξτο. Και παίρνεις και σκάβεις και πετάς τις πέτρες και τις αγριάδες. Μετά το οργώνεις, το φυτεύεις, το λιπαίνεις, το καλλιεργείς κ.λπ.

Πάντα να έχουμε αμφιβολία και στο αυτί και στο στόμα, γιατί καμιά φορά λέμε μια λέξη πάνω στο θυμό μας και δεν την θυμόμαστε και τα παίρνουμε όλα στην πλάτη, τα ανευλόγητα κ.λπ. κι ύστερα γονατίζουμε και πάσχει η ψυχή μας, πάσχει το σώμα μας, η διάνοιά μας. Κυρίως το στόμα μας να προσέξουμε, για νάρθει η χάρις του Θεού στην ψυχή μας, για να μην υστερούμεθα τα μεγαλεία του Θεού.

Ο Θεός θέλει προσευχή – προσοχή και ταπείνωση.

Από το περιοδικό «Όσιος Φιλόθεος της Πάρου» 9, Σεπτ. – Δεκ. 2003, έκδ. Ορθόδοξος Κυψέλη, σελ. 81.

Πηγή : <https://www.koinoniaorthodoxias.org/>